

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นักเรียนระดับปฐมวัยเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญของประเทศไทย การอบรมเลี้ยงดู สร้างเสริมพัฒนาการทุกด้านในการเจริญเติบโตตามศักยภาพ จะเป็นพื้นฐานที่ดีของชีวิตและเป็นโครงสร้างพื้นฐานของการพัฒนาประเทศไทย ดังนั้นการศึกษาและการอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยจึงเป็นการพัฒนาทรัพยากรบุคคลสำหรับอนาคตของประเทศไทย เพราะการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นรากฐานในการเตรียมความพร้อมเป็นช่วงเวลาทองของชีวิตและเป็นพื้นฐานสำหรับวัยต่อไป (ราศี ทองสวัสดิ์ 2537 : 1) ได้กล่าวว่า การพัฒนาเด็กระดับก่อนประถมศึกษาไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคมและสติปัญญาจะเป็นพื้นฐานสำหรับชีวิตในอนาคต (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2546 : 3) ซึ่งตรงกับเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 8 (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2543) ที่เน้นคนเป็นศูนย์กลางมุ่งพัฒนาทุกคนให้มีการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีคุณภาพและสมรรถนะ เป็นคนดี มีคุณธรรม มีพละนาถยที่ดี และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศทุก ๆ ด้านอย่างเต็มที่ และสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) และสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนและคุณภาพของคน ให้พร้อมที่จะเผชิญกับวิถีชีวิต และให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศโดยส่วนรวมในอนาคตอีกทั้งยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการ ระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) และแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) นอกจากพัฒนาคนให้มีคุณภาพแล้วต้องมีคุณธรรมและรอบรู้อย่างเท่าทัน อยู่ในกรอบคร้วที่อบอุน พึงตนเองได้

การที่จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพได้นั้น จำเป็นต้องเริ่มกันตั้งแต่ระยะต้นของชีวิต โดยเฉพาะช่วงวัย 0-5 ปี ซึ่งเป็นรากฐานแห่งการพัฒนาความเจริญเติบโตในทุกด้าน เด็กในระยะเริ่มต้นของชีวิตมีอิทธิพลสำคัญอย่างมากต่อการวางรากฐานชีวิตของเด็กต่อไป เด็กจึงสมควรได้รับการพัฒนาเตรียมความพร้อมด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และสังคม ก่อนที่เด็กจะเข้าสู่วัยเรียน อันจะเป็นรากฐานสำคัญให้เด็กมีพัฒนาการในขั้นต่อไปได้อย่างมั่นคง การจัดการศึกษา

ปฐมวัยมีความสำคัญมากเพราะเป็นพื้นฐานและเสริมสร้างความพร้อมในการต่อยอดการศึกษา ระดับที่สูงขึ้น จากความสำคัญของการพัฒนานักเรียนระดับปฐมวัยดังกล่าว รัฐเห็นความสำคัญของการจัดการศึกษา จึงได้กำหนดนโยบายการจัดการศึกษาไว้ในกฎหมายและแผนแม่บทของชาติ ซึ่งได้แบ่งเป็นลักษณะใหญ่ ๆ ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 หลังจาก ที่ประกาศให้ใช้ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ ในวงการการศึกษารวมทั้งสาระสำคัญของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ก่อให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ ซึ่งทำให้ภาครัฐต้องเร่งดำเนินการในทุกด้านเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการจัดการศึกษาเพื่อปวงชน และให้การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคน กลุ่มครองสิทธิความเสมอภาคของบุคคลในการ ได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง เปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

เพื่อให้เด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องรัฐจึงได้มีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุน ให้เอกชนเข้ามาร่วมจัดการศึกษาระดับปฐมวัยศึกษา ซึ่งตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กำหนดให้เอกชนมีอิสระในการจัดการศึกษา โดยมีกำกับ ติดตาม ประเมินคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในฐานะผู้กำกับดูแล การศึกษาระดับปฐมวัยศึกษาในโรงเรียนเอกชน จึงต้องดูแลการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยซึ่ง จัดให้แก่เด็กก่อนเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ กลุ่มอายุ 3-6 ปี เป็นการจัดประสบการณ์ให้เด็กมี ความพร้อมทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม สติปัญญา และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพื่อเตรียม ความพร้อมก่อนเข้าเรียนประถมศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 2542 : 31-32)

สภาพวิกฤตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและรุนแรง ได้สร้างความ กดดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ประชาชนมีค่าครองชีพค่อนข้างสูงจึงทำให้พ่อและแม่ต้องออกไป ทำงานนอกบ้านเพิ่มขึ้น ทำให้ไม่มีเวลาเลี้ยงดูบุตรหลาน จึงต้องส่งบุตรหลานเข้าเรียนโรงเรียน ปฐมวัยตั้งแต่ยังเล็ก ทำให้โรงเรียนต้องมีหน้าที่ในการเลี้ยงดู และเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก เพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาทุกด้านอย่างเหมาะสมแทนพ่อและแม่ของเด็ก

การศึกษาเอกชนได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญในการช่วยจัดการศึกษาดั้งแต่ระดับ ก่อนประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและตาม ความจำเป็นที่ต้องพัฒนาประเทศ โดยรัฐได้ให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษาได้อย่าง เต็มความสามารถตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 12 ได้กล่าวถึงการจัด การศึกษาอย่างกว้างขวาง ดังนี้ “นอกเหนือจากรัฐ เอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้ บุคคล ครอบครัวยุ องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น มีสิทธิในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งให้เป็นไปตามกฎกระทรวง”

(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2540 : 6) การศึกษาเอกชนสามารถตอบสนองความ

ต้องการของประชาชนได้ในแง่ของทางเลือกและการเพิ่มโอกาสในการศึกษา ซึ่งทดแทนส่วนของรัฐที่ไม่สามารถจัดการศึกษาได้อย่างทั่วถึง

ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการบริหารงานวิชาการระดับปฐมวัยศึกษาซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกชนิดในสถานศึกษา โดยเฉพาะเกี่ยวกับการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของสถานศึกษาและเป็นเครื่องชี้ความสำเร็จและความสามารถของผู้บริหาร เกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ 2535 : 16) ดังนั้น ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนควรมีความรู้ความเข้าใจแนวทางการบริหารดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับงานวิชาการให้ครบทุกด้าน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเป็นที่ยอมรับของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้ามาเรียนในโรงเรียนเพิ่มมากขึ้น

โรงเรียนเอกชนระดับอนุบาล สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 2 ดำเนินการจัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา โดยรับเด็กอายุ 3-6 ขวบ ตามนโยบายของรัฐและมุ่งเน้นการเตรียมความพร้อมตามหลักวิชาการ จากรายงานการประชุมสัมมนาคณะผู้บริหารโรงเรียนเอกชน (ดวงดาว เจริญใจ 2544 : 2) เกี่ยวกับปัญหาการจัดการศึกษา พบว่าแต่ละโรงเรียนประสบกับปัญหาในด้านต่างๆ ดังนี้ ด้านการเตรียมความพร้อมให้กับเด็กยังไม่มีเตรียมความพร้อมทุกด้านให้กับเด็กอย่างจริงจัง ส่วนใหญ่ยังมุ่งที่จะเร่งให้เด็กได้เรียนรู้หนังสือ อ่านออกเขียนได้ คิดเลขเป็น โดยไม่ได้วางรากฐานที่สำคัญและจำเป็นต่อการอ่านเขียน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองที่ต้องการให้เด็กอ่านออกเขียนได้ แต่เป็นการฝืนธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็กวัยดังกล่าว ด้านบุคลากร พบว่า ทุกโรงเรียนประสบกับปัญหาการเปลี่ยนครูบ่อยครั้งขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์เตรียมความพร้อมให้กับเด็ก ครูไม่มั่นใจในความมั่นคงของอาชีพ ด้านจำนวนนักเรียนลดน้อยลงจากที่ตั้งเป้าหมายไว้ สาเหตุมาจากนโยบายการขยายโอกาสทางการศึกษาของรัฐบาลในระดับท้องถิ่น ประกอบกับปัจจุบัน ผู้บริหารจำนวนหนึ่งละเลยหรือไม่ให้ความสำคัญกับงานวิชาการ จึงทำให้การเรียนการสอนในโรงเรียนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่กำหนด ผู้เรียนไม่มีคุณภาพและในขณะเดียวกันผู้บริหารโรงเรียนจำนวนหนึ่งให้ความสำคัญกับงานการเรียนการสอนมาก โดยมุ่งให้ครูสอนแต่เนื้อหาวิชาตามที่หลักสูตรกำหนด ต้องการให้บทเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงคุณสมบัติด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนทำให้นักเรียนเรียนไม่มีความสุขบรรยากาศในห้องเรียนเคร่งเครียด

จากสภาพดังกล่าว ผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นผู้บริหารโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนในระดับปฐมวัยและมีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารงานวิชาการโดยตรง จึงสนใจที่จะศึกษาแนวทางการพัฒนาการบริหารงานวิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาตาก เขต 2 เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนางานวิชาการ ระดับปฐมวัย ในโรงเรียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 2
2. เพื่อศึกษาแนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 2

คำถามในการวิจัย

1. สภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 2 เป็นอย่างไร
2. แนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 2 ที่เหมาะสม และเป็นไปได้ควรเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาการบริหารงานวิชาการระดับปฐมวัย ตามกรอบแนวคิดการบริหารงานวิชาการ ของกระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 7) ซึ่งจำแนกเป็น 7 ด้าน ดังนี้

- 1.1 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้
- 1.2 ด้านการจัดประสบการณ์การเรียนรู้
- 1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน
- 1.4 ด้านการวัดและประเมินพัฒนาการ
- 1.5 ห้องสมุด
- 1.6 ด้านการนิเทศการเรียนการสอน
- 1.7 ด้านการอบรมทางวิชาการ

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากร ได้แก่ ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนระดับปฐมวัย จำนวน 77 คน จำแนกเป็นผู้บริหาร 10 คน และครูผู้สอน 67 คน ประกอบด้วยโรงเรียนภัทรวิทยา โรงเรียนอนุบาลราชบุรีอุทิศ โรงเรียนอนุบาลการุณย์ โรงเรียนศิริวรรณศึกษา และโรงเรียนเซนย์โยเซฟแม่ระมาด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การบริหารงานวิชาการ หมายถึง วิธีการหรือกิจกรรมที่จัดเพื่อเตรียมความพร้อมด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ให้แก่นักเรียนชั้นอนุบาล ประกอบด้วย

1.1 ด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง การที่ผู้บริหารและครูได้ศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับสาระสำคัญของหลักสูตรโดยจัดอบรมให้เข้าใจหลักสูตรและวิธีการใช้ตลอดจนหาเอกสารหลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตร การพัฒนาหลักสูตร และกระตุ้นให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหลักสูตร

1.2 ด้านการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ หมายถึง การที่ผู้บริหารได้มีการจัดสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกห้องเรียน การวางแผนการสอน การกำหนดชั้นเรียน การจัดครูเข้าชั้น การปรับปรุงพัฒนากระบวนการนำหลักสูตรไปใช้ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด บรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตลอดจนจัดให้ครู นำเทคนิควิธีการใหม่ ๆ มาใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้

1.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน หมายถึง การที่ผู้บริหารได้มีการจัดวัสดุอุปกรณ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ รวมถึงการจัดหาอุปกรณ์การสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรและกิจกรรมตลอดจนส่งเสริมให้ครูผู้สอนใช้อุปกรณ์การสอนให้ตรงกับกิจกรรม รวมทั้งจัดหาวัสดุต่าง ๆ สำหรับให้ครูได้นำไปผลิตสื่ออย่างเพียงพอ การจัดสื่อการเรียนการสอนอย่างมีระบบ การจัดบริการสื่อการสอนโดยมีห้องสื่อหรือผู้รับผิดชอบ จัดให้มีทะเบียนสื่อ ทั้งนี้โดยเน้นให้ผู้ผู้ได้รับความสะดวกซึ่งจะส่งผลต่อการจัดประสบการณ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.4 ด้านการวัดและประเมินพัฒนาการ หมายถึง การกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการประเมินผล ส่งเสริมให้ครูมีความสามารถในการประเมินผลอย่างถูกต้องจัดให้มีการวัดประเมินผลที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ปรับปรุงการสร้างเครื่องมือวัดผลให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และคอยดูแลควบคุมการดำเนินการวัดผลและประเมินผลเป็นระยะ ๆ รวมทั้งการตรวจสอบ การจัดทำสมุดประจำชั้นและสมุดประจำตัวเด็กให้ถูกต้องเรียบร้อยและเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ

1.5 ด้านห้องสมุด หมายถึง การที่ผู้บริหารจัดให้มีแหล่งรวบรวมสื่อการเรียนรู้ ประเภทนิทาน เกม เครื่องเล่น อุปกรณ์ เทปเพลง และวีดิทัศน์ สำหรับเด็ก และจัดหาหนังสือ

เพื่อให้ครูได้ศึกษาค้นคว้า ซึ่งจะนำมาสู่การสนับสนุนกิจกรรมการจัดการประสบการณ์ให้เด็กอย่างมีประสิทธิภาพ

1.6 ด้านการนิเทศการเรียนการสอน หมายถึง การที่ผู้บริหารจัดให้มีการช่วยเหลือแนะนำ ทางวิชาการเพื่อให้การดำเนินงานต่าง ๆ ภายในสถานศึกษาเป็นไปอย่างสอดคล้องกับหลักสูตร

1.7 ด้านการอบรมทางวิชาการ หมายถึง การที่ผู้บริหารจัดให้มีการพัฒนาบุคลากร ในรูปของการจัดประชุมให้ครูได้มาพบปะเพื่อหาแนวทางและข้อตกลงในการทำงานร่วมกันและช่วยกันพัฒนาความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานและขณะเดียวกันจะได้นำความรู้ใหม่ ๆ มาสู่ครูเพื่อนำไปใช้พัฒนางานวิชาการเพื่อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. สภาพการบริหารงานวิชาการ หมายถึง สภาพปัจจุบันในการดำเนินกิจกรรมการบริหารงานวิชาการโดยทั่วไประดับปฐมวัย ในโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดาก เขต 2

3. ปัญหาการบริหารงานวิชาการ หมายถึง อุปสรรคและข้อขัดข้องต่าง ๆ ที่ทำให้การปฏิบัติงานหรือกิจกรรมที่ทำอยู่ไม่บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายตามที่ต้องการ

4. แนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการ หมายถึง วิธีการ แนวปฏิบัติ กระบวนการในการกระทำใด ๆ ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในลักษณะที่ดีขึ้นกว่าสภาพเดิมที่เป็นอยู่

5. ระดับปฐมวัย หมายถึง การศึกษาที่จัดให้เด็กอายุ 3-6 ปี แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ชั้นอนุบาลปีที่ 3

6. โรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษาที่ได้รับอนุญาตให้จัดการศึกษาระดับปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดาก เขต 2

7. ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่ายวิชาการ หัวหน้าสายชั้น หรือผู้รักษาการในตำแหน่งดังกล่าว ในโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนระดับปฐมวัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดาก เขต 2

8. ครูผู้สอน หมายถึง ครูที่ปฏิบัติการสอนชั้นอนุบาลปีที่ 1-3 ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดาก เขต 2 ที่เปิดทำการสอนระดับปฐมวัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ผลของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ทำให้มีความเข้าใจและทราบถึงสภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดาก เขต 2 และได้แนวทางไปปรับปรุงและพัฒนาการบริหารงานวิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียน

เอกชน ทางด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ ด้านการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินพัฒนาการ ด้านห้องสมุด ด้านการนิเทศการเรียนการสอน และด้านการอบรมทางวิชาการ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษา สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนปรับปรุงและพัฒนาการบริหารงาน วิชาการ ระดับปฐมวัย ของโรงเรียนเอกชน และโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 2 ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น